

RENAIXEMENT

REVISTA DE LA JOVENTUT NACIONALISTA DE CATALUNYA

Any VI BARCELONA 15 d'agost de 1915 N.º 245

Fonaments psico-biològics del Socialisme i del Nacionalisme

SÓN munió els que's pensen que el socialisme és una ideologia només que obrerista. Cert, però, que com objectiu immediat, el socialisme mentre actúa per a assolir el renovament mundial que pretén, dedica energíes i acció immediata a l'apaivagament dels dolors individuals i socials i també de les necessitats de tota mena que aclaparen a l'estament obrer, que és el que en el moment present de l'humanitat, es troba més subjecte a les lleis de l'injustícia. El socialisme, però, és força més complexa, és una ideologia que va força enllà, car com se sab ha de renovar el món i l'ha de renovar tant integralment que no coneixent ben bé el contingut de l'ideologia socialista i no trobant-se ben precisats tots els sentiments dels homes, no és possible concebir com serà aquesta nova societat que ha de succeir al deplorable estat social en que ara ens trobem.

Aquesta complexitat del socialisme és tan extensa, que no hi ha a la societat actual modalitat sociològica que no hagi d'ésser renovada del tot. Es comprèn ben bé, però, que'l primer de tot que ha d'ésser renovat són els principis generals que governen el món; aquests principis que, fonamentats en l'individualisme esclavitzen l'home, la personalitat humana, des del més elemental sosteniment de la vida fins a l'exercici més ampli de poder; aquests principis que lloant l'individualisme s'ha d'afirmar que no són més que l'esclavatge de l'individu; car no queden en possessió de la propia llibertat i valer, de la plenitud de la vida, que un contat nombre d'individus que posseeixen la oligarquia social dominadora de tots els altres. Aquest individualisme és el que crea el burgès, és el que afavoreix l'existència dels oligarques polítics, és el gèrmen filosòfic que justifica les monarquies tant les parlamentaries com les absolutes, és el que serveix de fonament per a que en aquests temps de la vintena centuria, existeixin i actúin imperialismes no solament de categoria plutòcrata i militarista, sinó adreçats a ésser imperialismes universals. L'individualisme, que du moltes centuries d'existència, ha arribat, a través de l'Historia de la humanitat, a determinar amb l'auxili dels progressos científics, aquestes dominacions per la força que la humanitat paga amb horribles patiments i escolaments devastadors de sang. Aquest individualisme és la concepció teològica del déu únic fet carn a la consciència humana, i infiltrada a la vida de la humanitat per a que els grans poders de la terra siguin, aprop nostre, no ja la representació sensible del gran poder universal, sinó aquest mateix gran poder vivint a la vora dels homes, per a que aquests, sotsmesos siguin al déu sobrenatural pel coneixement sensible

que'n tenen pels poderosos de la terra i rendeixen acatament a aquests poderosos de la terra com accions palpables i vives del déu únic omnipotent.

El socialisme que fa centuries ha nascut a la consciencia de l'home, només als nostres temps que han assolit un avançament científic tan gran, comença a ésser acció que remou la humanitat, a ésser la representació de la consciencia humana que cerca llibertat i que es redreça enfront dels poders sobrenaturals, per voler posseir l'home tot el màxim poder i les més grosses virtuts que han sigut atribuïdes a mites especials, perquè l'inferioritat de l'home no consentia que es convertissin en realitats de la vida. El socialisme vol fer de la personalitat humana un déu, vol que el déu que posseeixi l'atribut de tota la força i de tota la perfecció, sia en cada un dels homes, vol que tots els homes sien déus, perquè llavors la consciencia de la humanitat posseirà la bondat i la justícia, que, sentides pels homes primitius, les atribueixen a omnipotencia sobrenatural; llavors serà quan el déu concebut per la vida humana en els començaments que va esdevenir concient, haurà baixat a la terra, s'haurà infós a la vida i a la humanitat i hi haurà bondat, pau i justícia perquè déu serà en tots nosaltres.

Es d'una necessitat per l'ideologia socialista, que sia a la vida mateixa dels homes on resideixin totes les perfeccions que per tantes centuries s'han adorat com a existents enfora de la vida humana. Es per això que el socialisme, doctrina de vida, més que cap altra, fonamentant-se en la realitat de l'existencia i promulgant només principis filosòfics que són esclat del bategar d'aquesta existencia, tot sostenint com a veritable aquest procés fonamental de la psicologia humana, sense apartar-se d'ella, posseeix el màxim respecte i la màxima tolerancia pels que amb retreta bona fè, amb normalitat de la vida, més ben dit, se senten moguts per ideologies sentimentals que no concorden ben bé, en aquest respecte, amb l'ideologia socialista; i és perquè l'ideologia socialista sab que'ls mentiders i encegats per les ideologies estrafetes, són els corcs de la humanitat, però sab també que les ideologies que no concorden amb la nostra, però que són sostingudes amb llealtat i lluny de tot utilitarisme moral i material, seràn poc a poc incorporades a l'ideologia socialista, perquè aquesta és la veritable, és la de la vida, i ha d'incorporar totes aquelles altres procedents d'individualitats quasi normals que, per tant, en últim terme han de caure, per fondre-s'hi biològicament, en el pensar de la consciencia normal de la humanitat.

Si devallem una mica més en la categoria dels principis que són fonament de l'organització del món, d'aquests conceptes generals descendirem a conceptes positius referents a l'organització de la societat i trobarem que'ls pobles, que les societats, no s'organitzen atenent a la consciencia humana, complexament, integralment humana, sinó que s'organitzen per l'autoritarisme que exerceix el fonament de la consciencia de la humanitat. Aquest fonament de la consciencia humana, fonament malaltic, anormal, subjuga homes i pobles, crea el lèxic amb que a la nostra consciencia tenen una significació de legalitat natural les maldats i perversions més iniquies, i crea també a l'albir d'un determinisme morbós, agrupacions socials que es sotsmeten a la tirania d'una autoritat individual o d'una oligarquia, i també de parlaments oligarques. I el que hi ha tot naturalment organitzat a la crosta del món, és destruït, i la voluntat dels homes desatessa i les necessitats de la vida menyspreades i terra i homes i tot el que viu al món, arriba a tenir no més la valua de riquesa individual, com la tenen totes les valors artificials de riquesa inorgànica que la societat ha creat. I és el Socialisme i és el Nacionalisme que compareixen a la vida

social per a exigir que la sobirania de l'home i de la col·lectivitat siguin efectives a l'organització del món; és el Nacionalisme i és el Socialisme els qui acudeixen a la lluita social per a que les realitats de la Naturalesa sien efectives a la vida col·lectiva; és el Nacionalisme i és el Socialisme els qui venen a destruir un Estat creat per poders fraccionaris, per a organitzar i determinar l'existència efectiva de l'Estat, representació natural de la consciència col·lectiva. El Nacionalisme va contra l'Estat, però va contra l'Estat que és la centralització de la consciència dels pobles en un organisme parcial i fragmentari dominador i sempre il·lògic; així com se vol que el concepte de déu sia una efectivitat a tots els homes, també s'ha d'assolir que el concepte d'Estat sia també una realitat, perquè la realitat existeix en cada un dels individus que formen la col·lectivitat.

Per això ara es baralla el món: externament són uns Estats contra els altres Estats, tots, malgrat que en una proporció diferent, detentadors de la sobirania de la consciència humana, i com al món res, ni el que és imperfecte, actua contra l'avenç humà, la guerra d'ara, que sembla lluita d'imperis, no és més que lluita de les ideologies que volen enderrocar l'Estat fragmentari, opressor, per elevar l'Estat de la consciència humana sobirana.

Els herois i els morts que donen sang i vida per ideologies patriòtiques incanxades i no ben definides, reguen amb dolls de vida les terres d'Europa per a que hi naixin flors noves de llibertat; i quan passada la guerra començaran les noves lliberacions a trastornar el món i s'aixequin monuments als qui en aquesta guerra hi han donat la vida, pensem que els socialistes, que els homes bons, els normals, ja acabat l'apassionament de la lluita, honoraran tots els qui han sigut víctimes, car a l'avenir tant hi fructificarà la sang dels que s'anomenen lliberadors com la vida dels que defensen accions que externament semblen opressores. Al món no hi ha lluita d'opressors i de lliberadors; opressió i lliberació no són més que modalitats externes que preua la consciència apassionada de l'humanitat; l'esperit serà, l'esperit que creu en l'evolució i en el perfeccionament dels homes, veu i entèn que tot no és més que un procés de perfeccionament per l'humanitat. I per això, quan després d'una lluita es diu *gloria als triomfants!*, és que es caracteritza l'afirmació de l'avenç humà, més llavors la consciència de l'humanitat, espoliada per la gran serenitat d'eternitat que la concepció nacionalista sempre dona, diu també, *llaor als vençuts!* que ells també, amb major pena per part d'ells perquè no hi han dut a la lluita les glories que hi duen els vencedors, han contribuït a l'avenç humà.

Heu's-aquí els principis fonamentals que després de la guerra trasbalsaran el món, principis que's divideixen i subdivideixen fins a l'infinit per donar raó de totes les activitats que l'home i la societat realitzen i que poden ésser sintetitzats dient que els fonaments filosòfics del Nacionalisme i del Socialisme, no són altres que els que fan regir la consciència humana per la realitat de la veritat natural.

La vida, el coneixement de la vida, aquesta és la veritat eterna i immutable. Vinga d'on vulga que sia la vida, vagi a terra o allà on vagi, la vida té prou força de present, força de passat i força d'avenir perquè pugui constituir una ideologia humana que a l'ensem que's fonamenti en la realitat i que pugui actuar amb eficàcia en el present, es nodreixi del passat, refrescant-se i aclarint-se la consciència i apropiant-se les més enlairades induccions per a preparar, biològicament, l'avenir; no per a preparar-lo imposant-se, sinó pensant només que l'avenir serà el present d'altres generacions, que així resoldran millor el llur present i que, cada cop més, prepararan l'avenir allargant la durada de l'existència de la consciència humana.

El Socialisme i el Nacionalisme treballen pel perfeccionament de l'individu i de la col·lectivitat, i s'ajunten perquè la col·lectivitat està formada per individualitats que isolades no són vida, car l'individu no és possible que visqui aïllat de funcions col·lectives. Fins ara l'individu, al món, com que no està socialitzat ni solidaritzat, hi viu anormalment dintre dels nuclis socials, i aquests, com que els individus no posseeixen la plenitud de la llur vida, són nuclis socials imperfectes i per tant gairebé gens cooperadors de l'evolució i perfeccionament de la humanitat.

Portar als individus el nou concepte de la vida i moure'ls a determinar la plenitud de l'existència i a encomanar a les col·lectivitats naturals les missions a assolir, dotant-les de la vida plena que'ls calgui per a ésser cooperadores de la humanitat, són els objectius d'aquestes ideologies que no fa pas gaire que van efectivament al món, i que per haver-se presentat en uns instants en els que els avenços de la Ciència han modificat abastament la consciència humana, troben menys dificultats de les que en temps pretèrits havien trobat altres ideologies per a poder infiltrar-se a la consciència humana i determinar la renovació del món.

D. MARTÍ I JULIÀ.

Esguards

EL RETORN A LA PATRIA

A l'ocasió de la reunió commemorativa de la mort d'En Jaurès, celebrada a París el dia primer d'agost, han sigut retretes per l'Albert Thomas, subsecretari d'Estat, unes paraules que el gran socialista ha deixat esculpides en la seva obra «L'armée nouvelle», i que tenen per a nosaltres, nacionalistes de Catalunya, un indefinible encís.

L'essència, i gairebé la forma precisa, d'aquests mots que escrivia el definidor del socialisme a França, s'avenen amb una admirable justesa a la proclamació feta aquí pel nostre Mestre, el definidor del nacionalisme a Catalunya. Ells enclouen la consagració més categòrica de la venturosa fusió d'aquestes dues ideologies vitals i eternes.

Jaurès ha deixat dit: «Una mica d'internacionalisme allunya de la patria, forsa internacionalisme hi retorna. Una mica de patriotisme allunya de l'Internacional, forsa patriotisme hi retorna.»

L'internacionalisme reconduïx a la patria, però fa que s'hi torni amb una amor més viva. L'amor de saber que no s'estima en ella una glòria fraccionaria, un troç tan sols de la terra i de la humanitat, sinó l'amor convençut que totes les terres i tots els homes són per nosaltres estimats a través de la terra i els germans amics de la patria.

El bon patriota, l'home generós per sentiment i per virtut del seus ideals, passada l'adolescència del patriotisme, sent una inquieta temença que no sigui una usurpació feta a la totalitat del món, el consagrar tot el seu amor únicament per a la patria; i empès per tan noble sospita hom es llença a la coneixença de totes les dolors socials que arreu de la terra clamen per una amor que les atemperi. I quan,

en el pregón i amorós eterniment d'aquesta coneixença, hom cerca l'instrument, el veïcol, el mitjà que faci de la seva vida quelcom de profitós per a la redempció d'aquella desventura, quina deu ésser l'exaltació de la seva amor i de la seva joia, quan l'instrument, el veïcol, el mitjà que la seva consciència li senyala, és la visió, apartada dels ulls per un bondadós voler, però sempre presenta, de la patria!

Sols després d'aquest trànsit hom se sent fermament, irreductiblement patriota ineludible, perquè ve a la clara convicció que sols acostant-se a la patria i essent fecunde per a ella, és possible sentir-se incorporat i ésser profitós per a l'humanitat.

MAIG.

El plet de les Escoles Tècniques

Les males armes

UN atac inspirat en un baix i obscur criteri anticatalà i centralista, ha sigut dirigit a la Diputació de Barcelona per la seva projectada reorganització de les Escoles Tècniques de la nostra ciutat, des de les planes de l'orgue oficial de la «Asociación de Ingenieros Industriales - Agrupación de Barcelona».

Cap raó fonamentada s'oposa a les justes aspiracions de la Diputació, cap noble observació, cap objecció mesurada. Els grans perills que l'autor de l'article de referencia veu obrir-se en el cas que la Diputació exerceixi, paral·lelament amb l'Estat espanyol, la direcció de les mentades Escoles, poden concretar-se en el següent: Incapacitat d'un Patronat, al qual hi tenen accés personalitats tècniques competentes, per a emprendre's el regiment d'una Escola Tècnica, perquè les persones que'l componen no s'ocupen seriament de la seva missió — així gratuïtament — i hi és possible la intrmissió en ell d'homes polítics, sobre les decisions dels quals hi pesarien les recomanacions de partit; dels quals perills és de creure que l'articulista en considera indemnitzats els directors o *jefes* de districtes universitaris i àdhuc les distingides personalitats que formen el Consell Superior d'Instrucció Pública per delegació del Ministeri consegüent.

L'objecció, mancada de tota serietat, és visiblement inconsistent; però hi ha encara en el referit article una esquerra per on hi traspüen els sentiments del seu autor, que estalvia d'oposar a la seva argumentació les més elementals consideracions que'l bon sentit dicta. Diu, al final d'unes parrafades, que ell somriu, amb un somriure ple de penetracions contorbadores, cada vegada que sent parlar «de ese imperialismo catalán que por ahora no pasa de ser un sueño».

Es revela en aquestes paraules tot l'encegament i la baixa passió que remou l'al·ludit senyor contra el que ell anomena «imperialismo catalán» i que, en aquest cas, no és altra cosa que manifestació de les més atenuades aspiracions catalanes. L'odi contra tot el que sigui afirmació de la nostra personalitat que destil·len les estampades paraules, lleva a les afirmacions que les acompanyen tota garantia de valor tècnica i tota solvència. No són la observació d'un professional oposant-se a una projectada reforma; són el verí d'un desnacionalitzat disposat sempre a combatre tota tendència sanament catalanitzadora.

El fet és lamentable, però no és evidenciador, a la fi, de cap nou enemic amb el qual el Nacionalisme català no hagués comptat haver de combatre. El que ja no pot ésser acceptat per la consciència catalana tan satisfactoriament, és l'actitut patriòticament incalificable seguida per una prestigiosa personalitat, el nom de la qual va lligada a hores estridentes del nostre moviment patriòtic, qui per a provar de sustreure's al control de la Diputació, des de la direcció de l'Escola Superior d'Arquitectura s'ha dirigit al representant del poder de l'Estat espanyol a Barcelona fent servir d'arma, esgrimida contra l'esmentada Diputació, la delació de la catalanitat dels seus mètodes i propòsits.

Si no tinguéssim a les nostres mans proves irrecusables, no'ns atreviríem a formular contra don Lluís Domènech i Montaner una acusació que tan fulminantment degrada un home dels prestigis més legítims que davant la seva pàtria hagi pogut contreure, sobre tot quan aquesta pàtria es troba en les condicions tristes i especialíssimes de Catalunya.

Cap excusa d'ordre privat, ni els més crudels agravis rebuts, ni els ressentiments més justos, poden justificar un acte d'aital naturalesa. El fet és aquest: ha sigut denunciat al govern civil que la Diputació de Barcelona cursa comunicacions, sense ésser autoritzades per el seu president *legal* el governador civil de la *provincia* i redactades en altra llengua que la castellana; que la Diputació usa procediments il·legals per a sustreure el professorat de les Escoles Tècniques de la direcció única de l'Estat espanyol; i en contra d'això, que l'Escola d'Arquitectura és el més esforçat defensor de l'ensenyança de l'Estat contra «la campanya desmoralitzadora i de difamació que pública i sistemàticament se li fa en aquesta ciutat», i que el governador civil deu usar de la seva autoritat de president legal—ungit per les lleis espanyoles—de la corporació provincial, per a rebatre els acords dels més o menys veritablement representants del poble de Catalunya.

Aquesta delació feia don Lluís Domènech i Montaner el dia 22 de juny darrer.

Si la Diputació de Barcelona no tingués altres defectes que els únics que el senyor Domènech i Montaner li ha sapigut retreure, nosaltres que des d'aquestes mateixes planes hem combatut i seguirem combatent diversos aspectes de la seva obra per creure-la de funestes conseqüències des del punt d'obrir tècnic i nacionalista, armarien el nostre valor per a defensar-la de tan traïdores escomeses.

Semblant procedir no troba qualificatiu en la nostra consciència catalana.

La qüestió de Polònia a l'hora present

DURANT alguns mesos, els exèrcits bel·ligerants havien estat quasi immobilitzats a la Polònia. La meitat d'aquesta estava en poder dels russos; l'altra meitat en poder dels austro-alemanys. Mes la retirada russa a la línia del Vístula, amb l'ocupació de Varsovia pels alemanys i d'Ivangorod pels austro-hongaresos, fa entrar els Imperis del Centre en possessió de gairebé tota la terra polonesa. Pot dir-se que, enc que sols sigui passatgerament, els austro-alemanys són senyors de la Polònia.

Aquest fet dóna major actualitat i major agudesesa al problema polonès. Com se

resoldrà el dit problema? Quina serà l'actitut de les potències directament interessades?

De la banda de Rússia, una gran claror d'esperança ve. La promesa feta als polonesos pel gran duc Nicolau el 15 d'agost de 1914, ha estat ratificada solemnement pel primer ministre rus, Goremikin, davant la Duma de l'Imperi, amb l'assentiment unànim d'aquesta. Mentre per ponent l'invasor avança i devasta la terra vermella de Polònia, per llevant s'obren als polonesos amplies horitzons de llibertat.

Tot fa creure en una sincera i durable reconciliació polono-russa. El manifest del gran duc Nicolau va ésser l'inici d'una nova política. Després va venir la llei donant als municipis polonesos una certa autonomia, en ús de la qual poden usar oficialment la llengua polonesa. Era aquesta, però, una concessió molt petita, que decepcionà alguns patriotes. Posteriorment, el govern de Petrograd va voler demostrar que no pensava pas aturar-se en aquella concessió; i el 8 de juny el zar designà una comissió encarregada d'estudiar les reformes polítiques i administratives que cal implantar a Polònia, per a donar realitat a les promeses contingudes en el manifest del gran duc.

La damunt dita Comissió estava formada de dotze membres, sis de russos i sis de polonesos. Els noms dels darrers constituïen per sí sols una garantia de les intencions de Rússia i de la feina eficaç de la comissió. Hi ha el comte Segimón Wielopolski i Ignasi Szebeko, pertanyents al Consell de l'Imperi, els discursos dels quals al Parlament rus ens ha tramès recentment el telégraf. Hi ha els diputats nacionalistes Harusewicz i Grabski. I hi ha el cap del partit nacional polonès, el gran patriota i gran polític Romà Dmowski, autor de la notabilíssima obra *La qüestió polonesa*, on ja es proposava la solució del problema de Polònia mitjançant l'avenença de polonesos i russos.

Emperò, havent les tropes austro-alemanyes ocupat la quasi totalitat del territori polonès, la solució per la banda de Rússia queda ajornada. Ara per ara, els qui disposen de la Polònia són els austro-alemanys. Què pensen aquests? Què faràn?

Ja fa temps que la premsa parla d'un acord entre Berlín i Viena respecte a la Polònia. Segons el suposat acord, Alemanya renunciaria a tot dret damunt el territori polonès, el qual passaria íntegrament a mans de l'Àustria-Hongria. Així esdevindria la Polònia un Estat autònom de l'Imperi dels Habsburgs. Per rei o virrei de l'hipotètic Estat, s'indica l'arxiduc Esteve.

Nosaltres dubtem que això arribi a realitzar-se. La solució indicada presenta greus inconvenients tant per l'Alemanya com per l'Àustria.

Pel que toca l'Alemanya, ¿s'avindrà aquesta a desprendre's del gran ducat de Posen, és a dir, de la Polònia prussiana, la possessió i germanització de la qual ha estat considerada com una qüestió vital pels governants de la Prússia? Com es compaginaria geogràficament la renúncia de la Posnania amb l'anexió de la Lituània i la Curlàndia, anexió que exigíen els alemanys en cas de victòria?

Pel que toca l'Àustria, no és de creure que ni els alemanys austríacs ni els hongaresos veiessin amb bons ulls l'augment de la part eslava de l'Imperi, la qual ja constituïa per a ells, abans de la guerra, un perill obsessionant.

Creiem, amb convicció ferma, que la solució del problema polonès no pot venir de la part dels austro-alemanys. Ha de venir, necessàriament, de la banda de Rússia. La reconciliació polono-germànica és impossible. És possible, al contrari, la fraternal reconciliació polono-russa.

A. ROVIRA I VIRGILI.

La descentralització per serveis

II

EN realitat tota mena de descentralització indica quelcom transitori, des del moment que aquest mot vol dir desprendiment d'atribucions que té l'Estat a favor d'altre organisme. Perquè en l'Estat veritable, posseïdor de l'integral sobirania, les finalitats de la societat s'acompliran per la mateixa societat que funcionarà armònicament: aleshores tot el més es podrà parlar de *desconcentració*, paraula que s'emplea per a designar el traspàs de funcions a favor d'un altre orgue de la jerarquia administrativa, a un altre orgue del govern dependent d'ell. En l'Estat veritable, tots els nuclis col·lectius i individuals seran funcionals i l'Estat estarà en el tot i en cada una de les seves parts. I així no's podrà parlar de descentralització, essent com és aquesta una fàcila declaració del dualisme actual entre Estat i societat, i significant inclòs una lluita entre aquestes dues forces que no's compenetren.

Emprò la descentralització per serveis pel mateix que implica funcions pels organismes socials i objectiva la finalitat de l'Estat treient-li aquella significació única de poder, de manament, revesteix una importància ben clara i ben simpàtica. La concepció imperialista de l'Estat li treu a aquest tota mena de missió, com diu Duguít; només l'obliga als serveis de guerra, de policia i de justícia que constitueixen els fonaments de la seva sobirania-poder. En canvi la descentralització per serveis, suposa missió social a l'Estat, li arriba a assignar tots els deures, perquè, expressa aquell mateix professor, l'home modern exigeix dels governants, no solament no fer certes coses, *sinó fer* certes coses. I l'Estat s'acosta al viure social, perdent el seu imperialisme, i en virtut d'això considera necessari i missió d'ell, l'organitzar i afiançar moltes activitats que s'erigeixen en serveis públics. La sobirania de l'Estat ja no's fonamenta en un dret subjectiu, sinó que és norma objectiva; la sobirania és funció.

Aquest és el punt de vista més interessant que suposa i pel qual s'explica la descentralització per serveis. Però cal parlar més concretament d'aquesta forma evolutiva.

Afirmada la missió realista de l'Estat, afirmat que ell deu organitzar el servei públic aplicant el concepte de públic a una munió de serveis dels quals la concepció imperialista es desaté, es pregunta, qui deu dirigir-los. «Dir que un servei és públic —escriu Duguít— és dir que aquest servei serà organitzat pels governants, que funcionarà sota el seu control i que ells deuràn assegurar el funcionament sense interrupció. Però això no vol pas dir necessàriament que els agents gestors del servei i les riqueses a ell afectes, siguin col·locades sota la dependència immediata i directa dels governants. Al contrari, per molts d'antics i nous serveis es tendeix a establir el sistema de descentralització...» I en un altre volum diu categòricament: «Els governants que són els detentadors de la més gran força, no poden ells mateixos ni per llurs agents directes accomplir certs treballs. Ells seran executats per grups de individus, tinguent una certa independència amb relació als governs, imprimint l'impulsió al servei i dirigint-lo, però sota el control i la vigilància dels governants i llurs agents.»

La noció és clara. No's vol que sigui el govern, l'Estat, qui dirigeixi el servei públic, perquè aquesta direcció deixaria a l'home polític, a l'agent del govern «mol-

tes vegades ignorant» «sense coneixements tècnics», seria «la desorganització, l'anarquia, el pillatge.» S'ha de donar la direcció del servei als professionals organitzats, decretant una responsabilitat personal molt dura. Importa això un patrimoni afecte al servei i una autonomia; l'organització professional dirigent estatuiria la llei del servei, el qual significaria el mateix que la llei local. La coordinació, l'harmonia entre els serveis seria afiançada pel control, per la vigilància suprema que exercirien els governants, ja que ells representen l'interés de tots, el voler de la col·lectivitat, l'essència Nacional.

F. CULÍ I VERDAGUER.

Preliminars a l'estudi determinatiu de la Nacionalitat

III

PERO no sols s'haurà de limitar el particularista a estudiar detalladament les fonts de riquesa natural, sinó que s'haurà de fixar especialment en la forma i mode com l'home sab utilitzar-les, perquè si bé són per elles soles l'origen d'importantes transformacions, moltes més poden portar-ne, en benefici o perjudici de les col·lectivitats, si considerem que no totes saben treure'n el mateix profit. Fins suposant que les riqueses naturals de dos pobles siguin idèntiques, poden aquests tenir fesomia ben diferenta pel sol fet d'utilitzar-les en una o altra forma. Aquesta energia creadora o transformadora d'elements vitals és, al meu entendre, una de les particularitats que més embelleixen la figura nacional. És el que més valor dona a l'aspecte físic i moral dels pobles. És el que fa triomfar a la col·lectivitat en l'asprosa guerra per l'existència.

I ens trobem ja en aquella magna qüestió plantejada per Darwin. En la lluita per la vida no tots els organismes utilitzen les mateixes armes, i segons siguin aquestes ne podràn sortir més o menys victoriosos, cosa que no cal dir si és de cabdal importància pel desplegament col·lectiu. D'aquestes fonts de riquesa, doncs, ne neixen dues grans característiques: una per adaptació forçosa i altra pel treball i energies esmersades en l'aprofitament i transformació.

* * *

La superioritat que proporciona als individus un avantatge manifest en aquesta lluita continua, és causa de modificació progressiva que, si s'accentua i augmenta, pot donar lloc, segons Darwin, a una divergència que amb el temps serà el punt de partida de noves espècies.

El treball i amb ell la riquesa són la base del benestar dels pobles, són fonts inestroncables de progrés, són perfecció orgànica, són un gran avenç moral, són característiques que difícilment s'esborren i donen als pobles plena personalitat. El particularista, doncs, analitzant la riquesa natural i la forma i manera d'utilitzar-la, tindrà dades de gran valor per a determinar les nacionalitats; perquè mai se li ocrirà confondre un poble pobre a causa de la seva indolència amb un altre que suant sang i aigua logra transformar el terror, laborant així el seu benestar.

Són factors aquests de gran estima perquè, si no n'hi haguessin d'altres, ells sols ens marcarien grans diferències. El poble que sab crear-se una riquesa, el poble que arriba a transformar la pedra dura en terra de conreu i logra amb son esforç trasmutar la fesomia de la terra, té fesomia pròpia, i si no tingués altra història, amb aquesta en tindria prou; si no tingués llengua, tindria un pensament, i si no tingués lleis, se les faria amb el seu clar saber i intel·ligència.

En les activitats, en la vida del treball, en la riquesa creada per l'esforç de l'home, més que en la herència, s'ha de buscar la personalitat dels pobles i llur idoneïtat per a governar-se, perquè amb aquestes condicions demostrin llur capacitat cerebral. Són factors aquests de gran estima pel particularista.

Altres, aquell comerç íntim, aquella íntima relació entre tots els agents naturals, la veiem aquí altra volta confirmada. Del mateix mode que la pedra de nostres muntanyes nodrint el nostre ésser l'enforteix i ens transforma deixant-nos al passar quelcom de la seva naturalesa, així l'home amb el seu esforç muscular i nerviós, agraït d'ella dona al terra lo que li fa falta, portant-li nous elements de vida per a que es converteixi en útil i productor, enfortint-lo i transformant-lo alhora. El conjunt còsmic emmotlla poc a poc el nostre geni i ens fa a imatge seva; nostre caràcter d'ell ha rebut l'aspror i la fortalesa. Nosaltres, en canvi, procurem amb continuat esforç emmotllar-lo a imatge nostra, adaptant-lo a les nostres condicions i necessitats, acostant-se així cada dia més la nacionalitat de pedra a la nacionalitat humana. És una transfusió constant de vida que l'un dona a l'altre; per això diem que les diferències primeres les trobarien aquí augmentades perquè aquestes forces fan com en la palanca que a l'altre cap la potència es multiplica.

Totes les transformacions útils que l'home dongui a la localitat tenen l'immens valor d'una obra col·lectiva, car són les que marquen caràcters definitius i laboren la nacionalitat. El que un riu torni a la mar sense regar les terres, el que l'aigua d'un saltant caigui sens produir ni un cavall de força útil per a l'home, el que els desnivells no s'aprofitin, ni es conresin terres productores, farà canviar totalment el caràcter i la venturosa sort dels pobles, no tant sols per les energies perdudes, sinó perquè aquelles empreses són ratlles fisiològiques que l'embelleixen, capítols honorables d'una noble història.

Aquesta lluita constant de l'home amb la naturalesa, lluita útil i profitosa que tendeix a invertir els termes de la teoria transformista de Lamarck, fent que sia ella la que a nosaltres s'adapti i no nosaltres a ella; aquesta lluita destinada a que la producció abasti les cada dia creixents necessitats de l'home, que progressivament augmenta el benestar, és la lluita moderna que dona als pobles defenses orgàniques i els fa dignes d'ocupar lloc preferent. Elles fixen caràcters predominants en les entitats ètniques. El particularista, com ja hem dit, els concedeix especial valor i quan els troba ja no posa fites preventives, sinó que per ell són ratlles fermes que marquen clarament els contorns d'un poble.

Més no acaben aquí les energies creadores d'una nacionalitat: l'estudi de la riquesa natural dels pobles i els esforços que l'home fa per a aprofitar-la constitueix una part més o menys important segons sigui la localitat; de la seva valor material, no enclou tota la seva valor. La producció de la terra serà si voleu una part importantíssima de la riquesa, però no es pas tota. Pobles hi ha que quasi no compten amb ella i no obstant han sapigut crear-ne d'altres; és per lo tant convenient fer-ne un inventari complet de tots els mitjans de vida de que l'home disposa, i una vegada anotades aquestes fonts productores situades principalment en els nuclis de pobla-

ció rural, el particularista dirigirà la seva enquesta als centres de major població.

En ells, continuant aquell estudi, trobarà arguments valiosíssims per a negar o afirmar la nacionalitat, ja que en aquests centres de gran població és allà on es manifesta l'home amb totes les seves activitats i demostra clarament si, en conjunt, és o no digne de tenir personalitat.

JOSEP MALLOFRÉ.

La demanda de la Diputació de Barcelona

LA *provincia* de Barcelona, per la seva gran riquesa, per la densitat de població que té i per trobar-se en ella situada la capitalitat de Catalunya, ha sigut sempre una divisió administrativa amb quelcom de vitalitat. La seva Diputació ha pogut, mercès a aquelles condicions, acomplir una funció, creant i desenrotllant una serie de serveis de pregona utilitat: com que ha tingut mitjans, les facultats de la llei provincial per ella no han sigut lletra morta, sinó al contrari, aquella llei ha esdevingut més aviat un obstacle en quan limitava o quan no deixava marge per a les compensacions amb l'Estat. Per això, en cert mode, els catalans de la *provincia* de Barcelona, es troben com situats dintre una organització viva; toquen i veuen l'acció de la Diputació en quelcom més que en la tramitació d'un recurs d'alçada, en quelcom més que en l'actuació formal i freda d'un superior jeràrquic; veuen l'acció en obres públiques, en beneficència, en cultura, i en palpen els seus beneficis. La Diputació és ja un organisme que's reuneix, que delibera, que executa, que fa grans coses, malgrat els entorpiments que li posen. El català de Barcelona, quasi arriba a lamentar-se que la Diputació no tingui una hisenda pròpia, en comptes d'ésser un grau de l'engranatge centralista, un feudal dels Ajuntaments.

La Diputació de Barcelona, constituint una veritable excepció, resulta ésser un organisme, un còs amb vitalitat i capacitat i deuria tenir una esfera d'actuació més ampla, més extensa que la senyalada actualment, encara que actualment ho pugui fer quasi tot. Però, si la seva força, si la seva potencia ix dels mollos acostumats en les altres provincies, el que cal és que l'Estat espanyol es desprengui de funcions, d'aquelles funcions que ella té capacitat per exercitar, i així mentre es realitza una obra de descentralització molt saludable, desapareixen els inconvenients que forçosament portaria la competència i el dualisme en l'actuar en un mateix sentit. Si la Diputació obra com representant a Catalunya montant Escoles tècniques amb els seus cabals, per què l'Estat no dèu delegar-li aquest servei?

Encara s'ha plantejat d'altre mode la qüestió: la Diputació sosté les Escoles tècniques; doncs bé, és just que no hi tingui intervenció de cap mena? Tothom diria que la Diputació i millor la Mancomunitat, deuria exercir la suprema direcció, i no obstant no és així. La Diputació, que paga, ni sisquera hi pot intervenir juntament amb l'Estat, el qual representa el comble de la centralització i de la injustícia. I encara hi ha persones a l'Ajuntament de Barcelona que's presten a servir de compar-ses de l'Estat perquè es consagri i ratifiqui aquella grossa injustícia!

L'aspiració molt noble de la Diputació de Barcelona de regir les ensenyances que sosté, intervenint en la seva organització juntament amb l'Estat, és cosa que cap aimant de la descentralització pot rebutjar. És una pretensió justíssima que ningú raonadament pot combatre. — C.

D'Educació

Conveniència que els coneixements sexuals formin part de la cultura del noi

AQUESTA és una qüestió que per grans que siguin els esforços de distingits Mestres, a favor d'ella, no ha interessat gaire en nostra terra. La majoria fan esforços per a dissimular als nois, durant el major temps possible, l'existència de les funcions sexuals, contesten amb evasives a les preguntes més o menys directes dels infants, i no *volent sentir* males expressions o converses vicioses entre ells; però el que és més sensible és que creuen amb llur ignorància, quan aquesta ja fa molt de temps que l'han perduda. Error dolorós, perquè ajuda al noi a descobrir, per ell mateix, i malament per cert, aquests coneixements, puix, en lloc de deixar-los, naturalment, en mig de totes les manifestacions de la vida, l'afectat dissimul amb que se'ls els amaguen, exciten llur curiositat, instruint-se en fonts perniciosos i fora de la cura amorosa del Mestre. Així, doncs, nosaltres no podem evitar que'l noi aprengui, i per això té dos camins: o aprendrà amb el Mestre, que ha d'ésser un model de finor i de tacte o aprendrà amb un depravat, que serà un mal amic o el pitjor noi de l'Escola. Res més natural que il·lustrar als nois dels trastorns que'ls inquieten, perquè ells deuen conèixer el que és natural i el que no ho és, i han de desterrar aquests puerils temors i aquestes curiositats malsanes que'ls inquieten, malmetent sa salut i fent-los ineptes per a la vida escolar.

Precisament, la major part de paraules i d'actes viciosos de la mainada, que el Mestre s'esforça en no sentir, es refereixen a orguens i a funcions genèsiques. La conveniència i oportunitat de breus i serioses explicacions a l'escola, està resolta amb sentit afirmatiu en els centres on s'estudien les més difícils qüestions físiopedagògiques. Nosaltres hem de regonèixer que l'ignorància de tals matèries, deixa que la mutua instrucció es converteixi en mutu malejament. És evident que al noi, per poc observador que sigui, li desperten sa curiositat un gran nombre de fets. Els nois de famílies modestes, obligades a viure en habitacions reduïdes, tenen més probabilitats que els de famílies acomodades de no ignorar coneixements sexuals. La vinguda al món d'un nou ésser que coincideixi amb la malaltia de la mare, també excita sa curiositat, fent-li adquirir coneixements que produeixen trastorns seriosos en sa imaginació. La visita a museus, com a complement de l'educació estètica, on contempla les obres d'art més estimades, li fan preveure un món nou, suggerint-li les idees més estranyes. La mateixa ensenyança de la Religió i Historia Sagrada dona al noi coneixements, fent-li observar les mateixes lleis per totes les coses de la vida i l'inicia a l'estudi de les funcions genèsiques.

Així, doncs, veiem que'l noi té un gran material a son alcanç per a adquirir coneixements, coneixements que poden ésser-li dolents, si nosaltres no prenem una part activa en sa ensenyança. Però, perquè així sigui, és indispensable que el Mestre tingui una gran confiança i ascendent sobre l'esperit dels nois; els prepari inconscientment al lloc on vol dur-los i parli amb la més gran naturalitat i sense eufemismes dels problemes que's presentin en l'educació sexual.

Es un problema que s'imposa tractar-lo a l'Escola d'una manera seria i metòdica, excepcionalment des dels deu o onze anys. El Mestre el tractarà relacionant-lo sempre amb la moral, i procurarà resoldre'l creant en els nois el *sentit ideal*, un gran respecte per la veritat, i farà remarcar l'aspecte sublim de totes les coses.

Aquesta instrucció serà en gran part ocasional, que la mainada ja en dona sovint d'ocasions; i per a donar-los coneixements sexuals amb mètode, el més acceptat i natural és tractar científicament les funcions de reproducció, en les Ciències Naturals. El Mestre començarà per a donar als nois una idea sobre la necessitat de la mort, fent-los veure que des dels arbres i animals més forts, fins a les herbes i animals més petits, tot el creat, paga son tribut a la mort. Seguirà amb l'ensenyança de la reproducció dels vegetals inferiors i les reproduccions artificials dels vegetals. Després parlarà de la reproducció de les espècies superiors, puix aquest acte, en essència, és igual en totes les espècies animals i vegetals, car es redueix sempre a la fusió de dues cel·lules: una mascle i altra femella, i ço mateix es realitza en les més petites herbes, que en el roure poderós de nostres muntanyes; ço mateix en el més petit cuc, que en l'home més perfecte. Els ensenyarà les diferents parts de la flor, explicant els òrgans mascle i femella, i fent-los veure el trajecte que segueix el gra de polen abans d'arribar a l'ovari, on es fon amb un òvul que aleshores ja té element mascle i femella, quedant la flor fecundada, desapareixent aquesta, engrandint-se l'ovari i transformant-se aquests òvuls en els saborosos i delicats fruits amb que regalen nostre gust; com unes flors tenen i altres no tots els òrgans sexuals, i com els vents, les aigües i els insectes curen de transportar el polen per a la fecundació de les flors, i aleshores es convencerà la mainada que és una llei de Natura la continuació de l'espècie i que tot està disposat en un gran ordre i saviesa. Aleshores veurà la mà d'un déu creador de totes aquestes coses. Quin noi, després d'aquestes ensenyances plenes de poesia i realitat, no estarà ben disposat per a entrar en l'estudi de les funcions de reproducció en les espècies animals? Després d'aquestes lliçons vindran les de Zoologia i se'ls donarà una idea exacta de com se reproduïxen els animals en llurs diverses espècies, començant pels d'organisme més inferior, fins arribar a l'home. Sabrà, per inducció, que el nen ve d'un ou petit que's forma dins d'un ovari, i que creix i es desenvolupa mercès a l'element nodritiu que la mare li proporciona i que s'alimenta de sa pròpia sang. Com l'estimarà d'allà endavant el fill a sa mare! Aleshores comprendrà l'altesa i respecte amb que ha de tractar aquestes funcions, i si a aquestes ensenyances s'hi ajunten les de les races, els encreuaments i la herència física i moral, treient-ne la conseqüència que hem d'ésser bons perquè nostres fills també ho siguin, el Mestre haurà guanyat la batalla amb tota regla i el noi guardarà sempre més un gran respecte per aquestes funcions i un bon record de son Mestre.

I quan de correccions morals se tracti, farem veure al noi com tots els òrgans i funcions del cos humà tenen una altesa moral que no tenen més rebaixament que el que la malícia els dona, que tots estan disposats segons un ordre d'una gran saviesa i que tots contribueixen a la vida. Que la gent de baixos instints no l'ha arribada a veure aquesta saviesa i ho ha convertit en símbol de bestialitat, aplicant noms a coses ben diferents de les que amb aquests noms s'expressen, o empleant-los sense mica de solta, com un recurs que ompli els buits que l'ignorància deixa a la conversa.

Li farem veure que moltes expressions i gestes indiquen una buidor intel·lectual del que les gasta, puix sempre les veurà empleades per persones que tenen poca riquesa de llenguatge, que no troben l'expressió justa d'un pensament, o que tal vegada ni aquest mateix pensament tenen ben definit en llur interior. I si hi ajuntem a aquests consells, els que la Patria necessita que tots sos fills siguin forts de

cor i sans de cos i de parla noble i bona, els nostres nois en quedaran convençuts i hi pensaran tota sa vida.

I quan l'adolescent abandonarà l'Escola, en l'època que surt del domini del Mestre, s'imposen les advertències necessàries per a lliurar-lo dels perills sexuals i de les malalties consegüents a aquests perills, i aleshores aquest li parlarà de la família i del matrimoni com a única i suprema solució moral.

M. SERRA I MOLINS.

Les conferències de la Joventut Nacionalista de Catalunya

SANITAT I NACIONALISME, PEL DOCTOR EDUARD XALABARDER.

EL dia 7 dels corrents, es celebrà aquesta conferència al «Casal Catalanista del districte III».

Començà el conferenciant advertint que en la seva disertació es referiria sols a Catalunya i justificà aquest concepte afirmant que malgrat el caràcter d'universalitat que tenen tots els principis científics, quan es tracta d'aplicar-los a la vida social, hem d'adaptar-nos a les condicions especials de cada comarca i fins de cada localitat. A més — continuà — com la vida social dels pobles sols pot desenrotllar-se en un ambient de plena salut, cal que les agrupacions polítiques que pretenen intervenir en l'administració dels interessos comunals, es preocupin fonament del problema de la pública salut, per a donar compliment al contingut integral de la doctrina política que constitueix el credo de la Unió Catalanista i que ve sintetitzat en la paraula Nacionalisme.

Totes les qüestions científiques tenen dos aspectes: un purament tècnic que és de l'exclusiva incumbència de les personalitats i corporacions científiques, i un altre pràctic, d'aplicació a la vida dels pobles i que ha de traduir-se en lleis, i aquest aspecte cau de plè dintre l'actuació dels partits polítics, pels quals motius convé vulgaritzar aquests coneixements per a formar un ambient d'opinió, que sigui garantia per als esforços dels cridats, en representació del partit, a intervenir en la tasca legislativa, els quals, per la seva part, han d'estar en possessió de tots els elements de judici que requereix tan interessant problema.

L'actual llei de sanitat no respònd a les exigències de la realitat. Comença basant-se en un concepte fals, o sigui la divisió sanitària per *províncies*, la mateixa divisió política, que fa recaure el poder sanitari executiu en els governadors civils.

Les malalties, especialment les infeccioses, no es reparteixen arbitràriament, ni tal com mana la llei, per *províncies*, sinó obeint a lleis naturals determinades per les condicions de cada comarca, i per això aquestes solen tenir un segell patològic especial tant en la determinació com en la propagació de dites malalties, de la mateixa manera que'ls habitants respectius de cada comarca, degut a son mitjà còsmic, tenen també caràcters ètnics i fisiològics que es distingeixen uns d'altres.

Es una absurditat aquesta divisió territorial en el concepte sanitari, car no sols impedeix l'oportuna aplicació dels projectes legislatius que consideren iguals a tots els habitants de l'Estat espanyol i totes les seves comarques, sinó que és un ferm

entrebanc pel mateix estudi de les causes i circumstancies que determinen les malalties, de l'estudi de les quals se'n han de derivar els preceptes legals per a evitar-les. En apoiament d'aquesta tesi, hi han exemples com el de la freqüència de la feridura en algunes comarques catalanes; el paludisme en altres; l'evolució i desenrotll del còlera de l'any 1885, que demostren ben clarament aquesta llei de difusió de les malalties, en estreta relació amb les condicions del mitjà, i que determina les diferenciacions patològiques comarcals. I com les estadístiques oficials es fan segons el total d'habitants de la província, i no únicament segons aquells que estan sotmesos a les mateixes condicions de mitjà, que és com racionalment deuen fer-se, d'aquí que les mateixes disposicions legals comencen per a falsejar els fets, donant-nos conclusions equivocades. Aquesta falta de la llei actual se fa més patent en les comarques que's troben mig-partides per dues o més *províncies*, en el qual cas, les estadístiques sofreixen altres tants fraccionaments que fan impossible la unitat de criteri i d'acció en les aplicacions pràctiques dels preceptes higiènics.

El poder executiu, vinculat avui en els governadors civils, esterilitza tota obra sanitària, malgrat les informacions de les corporacions tècniques oficials, puix aquestes personalitats són genuïns instruments de la política que representen i a la qual ho supediten tot. L'obra sanitària de tot un país ben organitzat, deu ésser constant, permanent, és a dir, deu gosar d'una estabilitat que s'avé molt malament amb la política general espanyola eternament bellugadissa.

De tots aquests antecedents s'en dedueix una conclusió fonamental per a noves orientacions sanitàries, o siga que la divisió actual per províncies és completament absurda, perquè no consona amb el que la Naturalesa ens ensenya i cal substituir-la per una nova divisió per comarques sanitàries naturals, de la mateixa manera que les institucions militar, judicial i eclesiàstica, tenen també un fraccionament de territori especial, en consonància amb les seves propies i respectives funcions. Aquesta nova divisió deu estar basada en el conjunt de circumstancies individuals i còsmiques de cada comarca.

Naturalment que una semblant reforma implica també una nova constitució i funcionament dels organismes sanitaris encarregats d'aplicar les disposicions legals. L'entitat suprema a Catalunya deu extendre la seva jurisdicció per tot el territori nacional, i tenir una capacitat tècnica i una estabilitat que siguin garantia de la seva eficàcia.

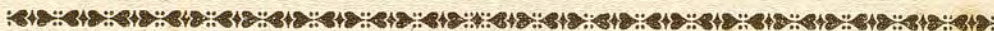
En quant a les Juntres Municipals de Sanitat, tal com avui actúen, són organismes morts, sense altra funció que la merament consultiva, a l'arbitre de l'Alcalde, qui deu convocar-les, i sense sanció de cap respecte al compliment dels seus acords, dependents únicament de la primera autoritat local, qui els utilitza massa sovint com instrument d'interessos partidistes. De faicó que aquestes corporacions venen a ésser, gairebé sempre, agents directes o indirectes del caciquisme de capelleia. I si alguna experiència arriben a adquirir durant el seu funcionament, desapareix al renovar-se el personal, car no es registra res de les investigacions fetes, si és que algunes se'n fan.

Aquests organismes secundaris han de tenir funcions d'investigació, funcions preceptives i funcions executives. Així es pot arribar a un complet coneixement de les causes que determinen l'estat patològic especial de cada localitat i dels mitjans que cal practicar per a establir un sistema preventiu el més perfecte possible.

Ni la creació d'un Ministeri de Sanitat, de que a voltes s'ha parlat, ni el conferir als Laboratoris de Districte judicial les funcions sanitàries, resoldrien el problema,

car ens entrebancaríem amb els mateixos obstacles derivats d'una artificiosa divisió territorial.

Cal que la Mancomunitat Catalana reivindiqui a son favor la funció sanitària, obtenint la corresponent delegació del poder central i en una esfera d'acció tan ampla com permetin els lligams que forçosament deu tenir amb la llei general de l'Estat, donat l'actual sistema polític-administratiu. En aquest cas, la Mancomunitat podria establir a Catalunya un nou sistema d'administració sanitària, basada en una divisió territorial per comarques sanitàries, completament a eixopluc del trasbals que en tot imprimeix l'històrica política espanyola. I això no fóra pas un impossible aconseguir-ho, com no hi manqués una ferma unió de tots els bons catalans i un xic d'energia i perseverància. La pretensió no pot ésser més justa, car és de bona llei que es dongui als catalans ço que la Naturalesa ha senyalat com a funció pròpia i exclusiva d'ells mateixos.

Noticiari

LA DEMANDA DE LA DIPUTACIÓ I ELS ENGINYERS INDUSTRIALS DE BARCELONA

Tenim notícia que entre els enginyers industrials catalans ha produït molt mala impressió un article publicat en la *Revista Tecnológico-Industrial*, òrgue oficial de l'«Associació d'Enginyers Industrials» de Barcelona, per un de sos directors, D. Josep Serrat i Bonastre, al qual ens referim en altre lloc d'aquest número, en sentit francament hostil a la més mínima autonomia catalana en els problemes docents.

Se'ns diu, ademés, que un caracteritzat i prestigiós enginyer catalanista ha sol·licitat de la direcció de dita *Revista* la publicació d'un escrit de protesta contra el tal criteri, per estar expressat aquest en forma que pot semblar representativa de la col·lectivitat dels enginyers.

Procurarem enterar-nos minuciosament d'aquest assumpte i dar-ne compte aixímateix als nostres llegidors.

ANALS DE L'ACADEMIA I LABORATORI DE CIÈNCIES MÈDIQUES DE CATALUNYA

S'ha publicat el número d'abril d'aquesta revista, amb el següent sumari:

Treballs acadèmics: V. Serrallach. Tumors vesicals. — H. Puig i Sais. Presentació d'una peça anatòmica referent a un tifòdic. Consideracions sobre la mateixa. — V. Conill. Eter en les laparotomies sèptiques. — Vidal Fraixanet. Complicacions oculars que poden presentar-se en el curs de certes infeccions. — B. Clotet. Tractament de l'epilepsia.

Treballs originals: F. Gallart. Casos clínics.

Anàlisi: Terapèutica.

Crònica: L'endemia tífica. A. Presta. — Crònica. R. Plà i Armengol. — Indicacions climatoteràpiques de la costa catalana. A. Bassols i Prim. — Aforismes de Trousseau. — Bibliografia. M. Parés. — Llibres rebuts.

RENAIXEMENT REVISTA DE LA JOVENTUT NACIONALISTA DE CATALUNYA

Redacció i Administració: Carrer de la Canuda, núm. 14, principal

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

2 ptes. trimestre. - Estranger: 12 ptes. any.

HORES D'OFICINA:

11 a 1 matí, 5 a 8 tarda, i 9 a 11 nit.

Número solt: 15 cèntims

Impremta CATALONIA. — Passatge Pont de la Parra, 6. — Telèfon 1748.